

Arrest

**nr. 55 657 van 8 februari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 juli 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 september 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die *loco* advocaat P. DE WILDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, biedt zich op 3 november 2009 bij de gemeente aan om zich te laten inschrijven.

Verzoekster dient op 24 februari 2010 een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als bloedverwant in opgaande lijn.

Zij wordt verzocht om binnen de drie maanden, ten laatste op 24 mei 2010, de volgende documenten over te leggen: *“bewijzen ten laste zoon 6 maand voor binnenkomst, bewijzen inkomsten zoon (3 recente loonfiches), bewijs van onvermogen uit het land van herkomst, attest niet-ten-lasten van het OCMW”*.

Op 1 juni 2010 bezorgt de stad Gent per fax aan de Dienst Vreemdelingenzaken de door verzoekster neergelegde documenten.

Op 5 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 51 § 3, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving van een burger van de Unie, aangevraagd op 24.02.2010 door M., M. V., geboren te B., op (...) en van Bulgaarse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst: het voorgelegde attest van onvermogen verklaart dat betrokkene een grond en een gebouw in K. bezit waarvan ze voor de helft eigenares is.

Betrokkene heeft niet aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon: het voorgelegde betalingsbewijs van de huur dd 09.04.2010 en het betalingsbewijs van Electrabel dd 31.03.2010 bewijzen niet dat betrokkene voor haar komst naar België ten laste was van de referentiepersoon.

Omwille van deze redenen wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.

(...).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel: Schending van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en schending van art. 41 van de wet van 15 december 1980 (verder vreemdelingenwet); schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

Eerste onderdeel

Om tot de bestreden beslissing te komen dient de bevoegde overheid, in casu de gemachtigde ambtenaar van de minister van asiel- en migratiebeleid, uit te gaan van een volledige en correcte feitenvinding. Zulks impliceert dat alle feiten die aan de basis liggen van het dossier op een ernstige manier moeten worden gecontroleerd en dienvolgens worden geëvalueerd. In casu is zulks geenszins het geval.

De bestreden beslissing stelt dat betrokkene haar onvermogen niet heeft aangetoond.

Nochtans is de waarde van het onroerend goed in Bulgarije dermate dat de argumenten van wegsmelten.

Het onroerend goed heeft een waarde van 1500 euro.

Bovendien wenst verzoekster op te merken dat zij haar aandeel heeft geschonken aan haar zoon en dit als dankbaarheid omdat zij door hem wordt onderhouden in haar levensonderhoud.

Mocht dit niet duidelijk zijn geweest had de minister of zijn gemachtigde een bijkomende vraag hierover kunnen stellen.

Ook stelt de bestreden beslissing dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij in haar levensonderhoud wordt bijgestaan door haar zoon en schoondochter die legaal in België tewerk gesteld zijn en hier tevens wonen.

Vermits verzoekster samenwoont met haar zoon en dit feitelijk al altijd heeft gedaan werd haar meegedeeld dat de laatste facturen van Electrabel en huur zouden volstaan.

Indien dit niet volstaat had verwerende partij dit kunnen melden.

Feit is dat verzoekster inwoont en volledig financieel afhankelijk van haar zoon en schoondochter.

Zit is ten laste van hen.

De administratie is dan ook niet volledig geweest in haar informatiegaring.

Dit is minstens een schending van de zorgvuldigheidsplicht..

Derde onderdeel:

De beslissing is bovendien onredelijk.

Verzoekster, burger van de unie, woont in bij haar zoon en schoondochter. Zij wordt door hen sinds jaar en dag onderhouden. Ze heeft geen andere woonst.

Zij kan zich dan ook niet tot iemand anders richten noch heeft zij een ander verblijf. Toch meent verwerende partij te moeten overgaan tot het nemen van een bevel tot het verlaten van het grondgebied.

Dergelijke beslissing is onredelijk en geeft blijk van een overdreven formalisme.”

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat uit lezing van de toelichting bij het middel blijkt dat verzoekster inhoudelijke kritiek levert op de beslissing en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven ervan. De bestreden beslissing verschaft verzoekster voldoende inzicht om haar toe te laten de nuttigheidsafweging te maken om eventueel een beroep in te stellen, de beslissing is genoegzaam met redenen omkleed aangezien daarin zowel de juridische als de feitelijke grondslag zijn vermeld.

Ten overvloede merkt de verwerende partij in antwoord op verzoeksters concrete kritiek op dat artikel 40bis, § 2, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt dat de bloedverwant in opgaande lijn van een burger van de Unie die hem begeleidt of zich bij hem voegt, te zijner laste moet zijn. Inzake het ten laste zijn beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast op de aanvrager. De verwerende partij merkt op dat deze vrije feitenvinding en –appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekster het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid in het raam van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen en dergelijke meer die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. De verwerende partij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad.

De verwerende partij merkt op dat waar verzoekster stelt dat het onroerend goed slechts een waarde zou hebben van € 1.500 en zij dit geschonken zou hebben aan haar zoon, deze informatie nooit eerder aan de verwerende partij werd meegedeeld, zodat zij met deze informatie geen rekening kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Verzoeksters beschouwingen zijn dan ook niet ter zake dienend. Zij heeft een attest voorgelegd waaruit blijkt dat zij een onroerend goed bezit. Op basis van dit gegeven heeft de gemachtigde geheel terecht beslist dat verzoekster niet onvermogen is. Het is daarbij niet aan de gemachtigde om aan verzoekster bijkomende inlichtingen op te vragen, maar wel aan verzoekster om alle nuttige en noodzakelijke gegevens bij te brengen. Verzoekster kan niet anders voorhouden. De hoorplicht geldt niet bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening.

De verwerende partij wijst erop dat aan verzoekster bij het indienen van haar aanvraag werd verduidelijkt dat zij diende te bewijzen ten laste te zijn van haar zoon en daartoe ondermeer een bewijs van onvermogen in het land van herkomst voor te leggen. Het kan verzoekster niet ontgaan dat, wanneer zij een bewijsstuk voorlegt waaruit blijkt dat zij een onroerend goed bezit in het land van herkomst, dit niet als een bewijs van onvermogen kan gelden. Het komt aan verzoekster toe om hierbij desgewenst uitleg te verschaffen.

De verwerende partij zet uiteen dat evenmin dienstig kan worden voorgehouden dat aan verzoekster had moeten worden gemeld dat de voorgelegde facturen van de elektriciteitsmaatschappij en huur niet volstonden. De hoorplicht geldt *in casu* niet en aan verzoekster werd duidelijk meegedeeld dat zij moest

bewijzen ten laste te zijn van haar zoon zes maanden voor binnenkomst. Dit staat vermeld op de verklaring van inschrijving.

De gemachtigde handelde bij het nemen van de bestreden beslissing binnen de hem toebedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

2.3. In de repliekmemoirie verwijst verzoekster naar het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk 51, § 3, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie omdat zij niet heeft aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst en omdat zij niet heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 40bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen."

Verzoekster diende dus aan te tonen dat zij ten laste was van haar zoon bij wie zij zich kwam voegen. Uit de stukken van het dossier, namelijk de aanvraag van een verklaring van inschrijving van 24 februari 2010, blijkt dat aan verzoekster gevraagd werd om ondermeer bewijzen voor te leggen dat zij zes maanden voor haar binnenkomst in België ten laste was van haar zoon en een bewijs van onvermogen uit het land van herkomst.

Verzoekster legde ondermeer een getuigschrift voor van de Bulgaarse gemeente K. waarin wordt vermeld dat verzoekster een onroerend goed bezit, namelijk "*Grond en gebouw in K., str. (...) Nr° 9, deel nr° 5812105027001 Belastingaangifte Nr° 11406/08.05.1998, eigendom 1/2*" en een betalingsbewijs aan de elektriciteitsleverancier.

In de bestreden beslissing wordt hierover gesteld:

“Betrokkene heeft niet aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst: het voorgelegde attest van onvermogen verklaart dat betrokkene een grond en een gebouw in K. bezit waarvan ze voor de helft eigenares is.

Betrokkene heeft niet aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon: het voorgelegde betalingsbewijs van de huur dd 09.04.2010 en het betalingsbewijs van Electrabel dd 31.03.2010 bewijzen niet dat betrokkene voor haar komst naar België ten laste was van de referentiepersoon.”

De vraag of een persoon ten laste is vloeit voort uit een feitelijke situatie, die beoordeeld dient te worden door het bestuur. Bij de beoordeling van deze feitelijke situatie beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad oefent terzake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en –appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen en dergelijke meer, die het bestuur zelf bepaalt en vraagt over te leggen.

2.4.1. In een eerste onderdeel van het enig middel voert verzoekster aan dat onroerend goed in Bulgarije niet veel waarde heeft, dat het goed slechts een waarde heeft van € 1.500, dat zij haar aandeel geschonken heeft aan haar zoon en dat hierover bijkomende vragen hadden kunnen worden gesteld.

De Raad stelt vast dat verzoekster met deze opmerkingen *post factum* niet aantoont dat het oordeel van de gemachtigde kennelijk onredelijk zou zijn of zou steunen op een foutieve feitenvinding. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te oordelen dat verzoekster niet heeft bewezen onvermogen te zijn in haar land van herkomst nu zij een getuigschrift voorlegt dat zij voor de helft eigenaar is van een grond en gebouw in Bulgarije.

De verwerende partij kon geen rekening houden met de opmerkingen die verzoekster voor het eerst in het verzoekschrift maakt, vermits deze haar niet waren meegedeeld. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

Waar verzoekster aanvoert dat de verwerende partij haar hierover bijkomende vragen had kunnen stellen, merkt de Raad op dat *in casu* de bewijslast bij verzoekster lag en dat het haar vrij stond om alle stukken in te dienen die zij nuttig achtte. In zoverre verzoekster hiermee zou doelen op een schending van de hoorplicht, wijst de Raad erop dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (Cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, “De hoorplicht” in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 206, 247).

Het eerste onderdeel van het enig middel is ongegrond.

2.4.2. Waar verzoekster in een tweede onderdeel van het middel aanvoert dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat zij “*niet heeft aangetoond dat zij in haar levensonderhoud wordt bijgestaan door haar zoon en schoondochter*” terwijl zij wel degelijk “*volledig financieel afhankelijk van haar zoon en schoondochter*”, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing enkel wordt gesteld dat verzoekster niet heeft aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon. Verzoekster betwist niet dat zij geen bewijs heeft voorgelegd dat zij in het verleden in Bulgarije, voor zij zich bij haar zoon in België kwam voegen, ten laste was van hem. Nochtans werd haar dit gevraagd, getuige daarvan de vermelding “*bewijzen ten laste zoon 6 maand voor binnenkomst*” op haar verklaring van inschrijving.

Het is niet kennelijk onredelijk dat aan verzoekster bewijzen werden gevraagd dat zij in het verleden, voor haar binnenkomst in België, ten laste was van haar zoon. Artikel 40bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet stelt deze voorwaarde (“*die te hunnen laste zijn, die (...) zich bij hen voegen*”). In deze kan ook verwezen worden naar het arrest Jia van het Hof van Justitie (arrest C-1/05 van 9 januari 2007) waarin het Hof gesteld heeft dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van (de echtgenoot van) een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of op grond van een foutieve feitenvinding tot de bestreden beslissing zou zijn gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de motieven van de bestreden beslissing en de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen. Inzoverre verzoekster de schending van de hoorplicht zou aanvoeren, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste onderdeel.

Het tweede onderdeel van het enig middel is ongegrond.

2.4.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het derde onderdeel is ongegrond.

2.4.4. Verzoekster voert in het middel de schending aan van artikel 41 van de vreemdelingenwet maar laat na om met concrete gegevens uiteen te zetten in welk opzicht zij dit artikel door de bestreden beslissing geschonden acht.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Verzoekster zet niet uiteen op welke wijze de bestreden beslissing de door hem ingeroepen rechtsregel schendt. Dit onderdeel van het enig middel is onontvankelijk.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechte in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET